

Derfor vil nedgangen i de private pensionsopsparinger komme fremover, når det her går op for folk. Og så synes jeg, det er bedre at gribe ind i tide.

Jeg synes også, det er kedeligt, at tingene skal gå så meget af lave, før man erkender, at der er et problem, og man så skal gribe til hovsaløsninger. Hver gang der er nogen, der kommer og spørger, om vi ikke skulle tage at se på det her, få en ordentlig diskussion ud af det, så kommer man altså ud for det, man er kommet ud for i dag, at regeringen enten siger, at problemet ikke eksisterer, eller også siger den, at det problem eksisterer godt nok, og at det må vi så leve med.

Jeg synes, det er mærkeligt, at man kan være i den samme regering og have så vidt forskellige holdninger. Fremskridtspartiet kan ikke acceptere det, og det, man burde gøre, var selvfølgelig at sige til folk: Det er fornuftigt at spare op, man skal blive ved med at spare op, hvis man vil have lidt ekstra, når man bliver gammel, for det kan godt betale sig. Og det kan man selvfølgelig gøre ved at sige til pensionisterne: Der er en eller anden maksimumsgrænse for, hvor meget jeres private pension kan reducere jeres indkomst både set skattemæssigt, og når det drejer sig om de sociale tillæg, man får.

Det er nemlig ikke særlig interessant for den enkelte pensionist, om det er skatten, der tager pengene, eller det er nogle sociale ydelser som boligstøtte eller varmhjælp eller noget andet, man ikke får. Det, det drejer sig om til syvende og sidst, er: Hvad er det, pensionisten har at leve for? Det er det, man bør tage udgangspunkt i.

Jeg synes, det er meget svært at stå i en situation, hvor man på den ene side, som Det Radikale Venstre så rigtigt påpegede, siger: Det, vi skal passe på, er, at renten ikke stiger. Det er jeg helt enig med hr. Bjørn Elmquist i.

Men hvis vi skal sikre os, at det ikke sker, tror jeg også, hr. Bjørn Elmquist er enig med mig i, at så er vi nødt til at sikre, at den private opsparing ikke falder for drastisk, at man ikke erstatter den private opsparing med et øjeblikkeligt forbrug. Det er lige præcis det, man kommer ud for, hvis man ikke griber ind nu og får de her samspilsproblemer af vejen.

Jeg kunne forstå på hr. Elmquist, at hr. Elmquist også mente, at der er og burde være en smertegrænse for, hvor meget det offentlige skal have ud af, at folk sparer op.

Her har man altså en dokumentation, som siger, at man kan komme op over 70 pct. Det siger regeringens egne tal, det siger pensionselskabernes tal, og skatteministeren har bekræftet, at de er i overensstemmelse med sandheden.

Alligevel siger regeringen, at man end ikke vil kortlægge og undersøge problemstillingen. Det synes vi i Fremskridtspartiet simpelt hen er for dårligt, og det betyder jo, at man så er nødt til at tage andre midler i brug. Så må vi begynde at udarbejde beslutningsforslag i stedet for og komme med dem til Folketinget.

Eller også kan man altså vente, til problemet bliver så stort, at opsparingen er gået ned, inflationen er begyndt at stige, og renten er begyndt at gå op. Og reparationer er meget, meget dårligere og koster mange flere penge for samfundet, end hvis man havde grebet ind i tide og forebygget, at problemerne opstod.

Det synes jeg regeringen skal tænke over, og jeg synes, regeringen burde støtte den dagsorden, som er foreslået.

Frank Aaen (EL):

Som sagt er vi i Enhedslisten helt enige i, at der er mange pensionister, der har det for dårligt. Vi vil især pege på pensionister uden væsentlig anden indkomst, der er meget klemte, som enten har haft en uændret realindkomst, hvor alle andre er gået frem i realindkomst, eller som har boet i kommuner med skatteforhøjelser og derved har haft et direkte fald i realindkomsten.

Vi er også enige i, at der er mange med de nye arbejdsmarkedspensioner, der i realiteten ikke får noget som helst ud af det. De får en lang næse. Det er snyd og bedrag. Store dele af fagbevægelsen blev bedraget, dengang man skulle argumentere for at indføre arbejdsmarkedspensionerne.

Jeg vil også sige, at mange af de problemer, som i dag helt aktuelt udvikler sig, jo ikke har noget som helst med samspilsproblemer at gøre. De har mere med finanslovsforlig at gøre. Jeg tænker f.eks. på begrænsning af boligydelsen med bagatelgrænsen. Jeg tænker på, man har fået dyrere medicin, dyrere penicillin osv., og at vi også har fået besparelser på sygetransport. Det er jo ting, som kan mærkes hos mange almindelige, lavtlønnede pensionister, og som man sådan set godt kunne bekymre sig mere over, end forespørgerne i dag har gjort.

Derfor vil jeg også sige, at vejen til at løse de problemer, der er for de dårligst stillede pensionister her i landet, er altså ikke at gøre det mere